

IJzerhout

Michael Connelly bij Boekrij:

<i>Tunnelrat</i>	<i>Het recht om te zwijgen</i>
<i>Betonblond</i>	<i>De val</i>
<i>Nachtgoud</i>	<i>De zwarte doos</i>
<i>De laatste coyote (Hartzuur)</i>	<i>De interne jury</i>
<i>De dichter</i>	<i>Brandhaard</i>
<i>Kofferdood</i>	<i>Over de grens</i>
<i>Bloedbeeld</i>	<i>De keerzijde</i>
<i>Spoordood</i>	<i>De nachtploeg</i>
<i>Maanstand</i>	<i>Twee soorten waarheid</i>
<i>Donkerder dan de nacht</i>	<i>In de stilte van de nacht</i>
<i>Stad van beenderen</i>	<i>Het nachtvuur</i>
<i>Verloren licht</i>	<i>Een gewaarschuwd man</i>
<i>Stroomversnelling</i>	<i>De wet van de onschuld</i>
<i>Slotakkoord</i>	<i>Het holst van de nacht</i>
<i>De Lincoln-advocaat</i>	<i>Woestijnnacht</i>
<i>Echo Park</i>	<i>Eerherstel</i>
<i>Blind vertrouwen</i>	<i>Wachtstand</i>
<i>Het laatste oordeel</i>	<i>Nachtschade</i>
<i>Ongrijpbaar</i>	<i>Bewijslast</i>
<i>Tweede leven</i>	<i>IJzerhout</i>
<i>De herziening</i>	

Michael Connelly

IJzerhout

Detective Stilwell zoekt in zijn strijd tegen
de drugsmisdaad op Catalina Island contact
met Renée Ballard van de LAPD

Vertaald door David Orthel en Mylène Delfos

ISBN 978-90-492-1174-5

ISBN 978-94-023-2954-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Ironwood*

Vertaling: David Orthel en Mylène Delfos

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 by Hieronymus Inc.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor alle verdwaalde engelen daar ergens...

Deel 1

De bomen

1

Stilwell hoorde het vliegtuig wel, maar zag het niet. De maan en de sterren gingen schuil achter het wolkendek en het vliegtuig vloog zonder licht terwijl het rondcirkelde boven het eiland. De radio kraakte en Quigley kwam door.

‘Hoor je dat ook, chef?’

Stilwell bracht de microfoon naar zijn mond en drukte de knop van zijn portofoon in. ‘Positief,’ zei hij. ‘Blijf op je post. Houd je gereed.’

Hij liet de hemel voor wat die was, pakte zijn verrekijker en keek naar Airport Road, waar hij een auto zag aankomen. Die reed, eveneens zonder licht, de helling op naar de landingsbaan. Hij drukte nogmaals de knop van zijn portofoon in. ‘Voertuig op weg naar boven. Geen lichten.’

‘Begrepen,’ zei Quigley.

Het voertuig was een terreinwagen. Hij reed recht door het open hek naar de landingsbaan, keerde bij het begin en reed achteruit de bosjes in. Toen gingen zijn lichten aan: groot licht voorop en een krachtige set halogeenlampen op het dak. Het voorste derde deel van de ruim vijfhonderd meter lange landingsbaan was voldoende verlicht voor het rondcirkelende vliegtuig. Stilwell pakte zijn portofoon er weer bij.

‘Oké, we volgen het plan,’ zei hij. ‘Actie op mijn teken.’

‘Begrepen,’ zei Quigley.

Dit was Alton Quigleys vuurdoop. Hij was nieuw op het eiland en

werkte er nu twee maanden. Stilwell wist nog niet goed wat hij aan hem had, maar dacht wel dat hij een goed koppel vormde met Ilsa Ramirez. Zij was Stilwells betrouwbaarste hulpsheriff. Een jaar geleden had hij dat nog niet durven zeggen, maar in de loop van de bijna twee jaar die Ramirez onder Stilwell had gewerkt, had ze zich ontpopt tot een van de beste teamleden van de dependance op Catalina.

Het geronk van de vliegtuigmotor werd luider en Stilwell wist dat de piloot nu ging landen. Hij voelde dat zijn hart sneller ging kloppen, van opwinding en van het elektriserende gevoel van mogelijk gevaar.

Quigley en Ramirez hadden hun SUV geparkeerd in een open hangar; vanuit de lucht waren ze niet zichtbaar. Stilwell zat in een niet als politieauto herkenbare hardtop terreinwagen naast een gereedschapsopslag. Verder was er niemand. Er was geen tijd geweest. De tip was te laat binnengekomen om nog assistentie van het vasteland in te roepen. Hij moest het doen met wat hij had; één hulpsheriff was op zijn post in Avalon gebleven voor het geval de tip een poging was om alle wetshandhavers uit de stad weg te lokken.

De piloot nam gas terug en het vliegtuig daalde vanuit de donkere hemel naar de gedeeltelijk verlichte landingsbaan. Het toestel maakte een zachte landing, die getuigde van de vaardigheid van de piloot, en reed verder de baan af naar het zuidelijke uiteinde. De terreinwagen trok op vanuit de bosjes en reed erachteraan, nog steeds met alle lichten aan.

‘Gaan we erop af?’ vroeg Quigley over de radio.

Stilwell schudde geërgerd zijn hoofd. Quigley zat zo vol adrenaline dat hij het plan helemaal vergeten was, of het simpelweg wilde negeren.

‘Nee,’ zei Stilwell terug. ‘Hou je aan het plan, Quigley. We moeten eerst de dropping gezien hebben.’

Hij had de verrekijker voor zijn ogen en keek naar wat er zich op de landingsbaan afspeelde in het schijnsel van de terreinwagen. De

piloot had het vliegtuig aan het einde van de baan gekeerd en stond gereed om weer te vertrekken. De motor bleef draaien. Het plan was duidelijk om zo min mogelijk tijd op de grond door te brengen.

De deur van de cockpit ging open en een oranje weekendtas werd op de baan gegooid. Iemand met een zwarte helm met een getint vizier stapte uit de terreinwagen en liep op het vliegtuig af om de tas op te halen. Hij liep met een grote boog om de draaiende propeller heen, dook onder de vleugel door naar de tas en pakte hem op. Stilwell nam de portofoon.

‘Oké, eropaf,’ zei hij. ‘Hou het vliegtuig tegen!’

Stilwell gaf plankgas. De elektrische terreinwagen schoot weg van zijn positie naast de gereedschapsopslag en racete in een paar tellen naar de lichten op de landingsbaan. Verderop zag hij de SUV met de zwaailichten aan uit de hangar komen rijden en koers zetten naar het midden van de baan, zodat het vliegtuig niet meer kon opstijgen.

Stilwell zag dat de man met de helm de weekendtas liet vallen en terug naar zijn auto sprintte. Toen deed hij iets wat Stilwell niet had verwacht terwijl hij inderhaast een plan maakte voor de operatie. De man reed met zijn terreinwagen aan de zijkant de baan af en de bosjes in waarmee de berghelling begroeid was.

Terwijl de auto door de *manzanita*-struiken ploegde, gingen de lichten uit en verdween hij in het donker.

‘Shit!’ zei Stilwell.

Hij volgde de wagen met zijn lichten aan. Zodra hij de bosjes in reed, begon de bodem te hellen en al gauw stuiterde hij onder een hoek van vijfenveertig graden de helling af, zich oriënterend op het geluid van de vluchtende terreinwagen en het stof dat die opwierp. Bijna verloor hij de macht over het stuur toen hij een scherpe bocht naar links moest maken en zijn voorwiel in een kuil terecht kwam. Van de weeromstuit rukte hij het stuur rechtsom, waarna de achterkant van de auto nog een halve slag doorslipte en toen tot stilstand kwam. Hij gaf weer gas en al gauw viel het licht van zijn koplampen

op de terreinwagen, die nu op zijn kant lag tegen een eik. Stilwell remde abrupt, kwam nogmaals slappend tot stilstand en sprong uit zijn auto. Onder het lopen pakte hij zijn wapen en zaklamp uit de gordelholsters.

Met zijn pistool en zaklamp in de aanslag naderde Stilwell de achterkant van de omgevalen terreinwagen.

‘Sheriff’s Department!’ riep hij luid. ‘Leg je wapen neer en steek je handen omhoog!’

Er kwam geen reactie. Hij liep verder en besepte dat hij door de zaklamp een makkelijk doelwit was. Hij knipte hem uit, liep om de auto heen, deed hem weer aan en verlichtte de stoelen. De bestuurder was weg.

Stilwell liet de lichtbundel over het dichte struikgewas gaan, maar de man met de helm was nergens te bekennen. Hij begreep dat hij onmogelijk in zijn eentje afdoende de helling af kon zoeken naar een voortvluchtige. Terwijl hij daar zo stond en zich ergerde aan zichzelf omdat hij de man niet te pakken had gekregen, hoorde hij het geluid van een motor aanzwellen en besepte instinctief dat het vliegtuig op het punt stond op te stijgen. Hij rende terug naar zijn auto en rukte de portofoon uit de lader.

‘Quigley, wat is –’

Het vliegtuig vloog op zo’n vijfendertig meter hoogte over hem heen en hij hoorde zichzelf niet meer.

Via de radio kwam geen reactie.

‘Quigley, Ramirez, status, nu!’

Hij wachtte. Niets.

Stilwell sprong achter het stuur en reed de helling op, maar die was steil en de wielen gleden weg in de losse grond. Traag reed hij omhoog, de bosjes uit en de landingsbaan op. Daar stond de terreinwagen, met de portieren open en de lichten aan. In de lichtbundel van de koplampen zag hij twee lichamen liggen. Geen van de twee bewoog.

2

Stilwell wist dat de snelste redding zou komen van de kustwacht van de haven van Los Angeles. De helikopter stak de baai over en landde tweeëntwintig minuten nadat Stilwell de basis had gebeld. Quigley was al dood, de achterkant van zijn hoofd was weggeschoten, maar Ramirez had nog een kans, ondanks hevig bloedverlies. De kogel was langs haar kogelwerend vest gescheerd en in haar nek terechtgekomen. Stilwell probeerde het bloeden te stelpen met een kompres uit de EHBO-koffer van de terreinwagen terwijl de rood-witte heli landde en het eerstehulpteam kwam aanrennen over de landingsbaan.

Nog geen zes minuten na de landing van het team werd Ramirez gestabiliseerd op een brancard naar de helikopter gedragen. Stilwell zag hem afzwaaien naar het vasteland en wierp toen een blik op het lichaam van Quigley, die geraakt was door een schot in zijn linkeroog.

Stilwell voelde misselijkheid opkomen. Quigley had een gezin gehad. Ze zouden hem niet meer terugzien.

Zijn overpeinzing werd onderbroken door een telefoontje. Het was hoofdinspecteur Corum, die meldde dat hij en een team van Moordzaken per helikopter op weg waren naar het vliegveld van de sheriff. Binnen een uur zouden ze er zijn.

‘Alles goed met je, Stil?’ vroeg hij.

‘Jawel, met mij is alles goed,’ zei Stilwell.

‘Wat is er in hemelsnaam gebeurd?’

‘Ik zou het niet weten, chef.’

3

Zodra het team van de afdeling Moordzaken de leiding op de plaats delict had overgenomen, werd Stilwell overgebracht naar het bureau. Daar werd hij apart gezet in een verhoorkamer tot een van de rechercheurs van de plaats delict kon komen voor het afnemen van een eerste verklaring. Stilwell besteedde die tijd aan het evalueren van zo veel mogelijk details van de actie als hij zich kon herinneren en schreef die op in een notitieblok. Omdat er één hulpsheriff was doodgeschoten en een andere ernstig gewond was geraakt, zou Stilwell worden aangesproken op elke beslissing, goed of slecht, die bij het vliegveld was genomen; dat wist hij. En hoewel hij nog steeds van de kaart was omdat er iemand zijn leven had verloren, moest hij zijn eigen situatie ook in aanmerking nemen. Hij kon zich bij alle verhoren laten bijstaan en adviseren door een vertegenwoordiger van de vakbond, maar besloot daarvan af te zien. Na diens aankomst had hij hoofdinspecteur Corum gezegd dat hij bereid was tot volledige medewerking aan het onderzoek.

Toen hij eenmaal alle opvallende gebeurtenissen van de afgelopen zes uur op schrift had gesteld, stond hij op en begon de dozen waar de verhoorkamer vol mee stond te verplaatsen en op te stapelen. Omdat de ruimte maar zo zelden voor een verhoor werd gebruikt, was die geworden tot de onofficiële bewaarplaats van gevonden voorwerpen op het eiland. Er stonden dozen met mobieltjes, rugzakken, tassen en camera's, drie volle koffers, hengels, kampeer- en duikspullen en andere troep die toeristen hadden achtergelaten.

Elke drie maanden gaf hij een hulpsheriff opdracht de opgehoopte spullen door te nemen en de eigenaar ervan op te sporen of ze te doneren aan de St. Catherine-kerk, waar eveneens elke drie maanden een rommelmarkt werd gehouden om geld voor armlastige gezinnen op het eiland bijeen te brengen. Het ordenen van de spullen in de kamer hielp hem ook van zijn nerveuze energie af.

Stilwell had de kamer aan kant tegen de tijd dat de eerste rechercheur aankwam van de plaats delict. Zijn naam was Ernie Simon. Stilwell kende hem nog uit de tijd dat hij bij Moordzaken werkte; hij wist dat Simon een capabele, oprechte speurder was die zijn werk methodisch benaderde. Als zodanig stond hij bekend als een schildpad – en dus niet als een haas – bij zijn collega's.

‘Hoe is het met Ramirez?’ vroeg Stilwell zodra Simon de kamer binnenkwam.

‘Ze beweegt nog, volgens de laatste berichten,’ zei Simon. ‘Zeg, wat is dit allemaal?’ Hij gebaarde naar de opgestapelde dozen.

‘Gevonden voorwerpen,’ zei Stilwell. ‘Wat voorheen de opslag was, heb ik omgebouwd tot slaapruijnte. Daardoor is het hier wat aan de krappe kant, maar we hadden een plek nodig waar mensen konden slapen.’

Simon ging tegenover Stilwell aan tafel zitten. Hij had een onverzorgde witte haardos en een buikje dat te wijten was aan te veel fast-food en een passie voor een glaasje wodka na gedane arbeid. Hij had een klembord met een leeg vel papier bij zich. ‘De hoofdinspecteur zegt dat je er geen bezwaar tegen hebt met me te praten,’ zei hij. ‘Klopt dat?’

‘Klopt,’ zei Stilwell. ‘Zeg maar wat je van me wilt.’

‘Ik zou graag willen dat je je verhaal doet. Dan zetten we de recorder aan en vertel je het nog een keer. Gewoon hetzelfde. Dat schijnt het beste te werken.’

‘Wat mij betreft mag je nu meteen alles opnemen. Mijn verhaal zal niet veranderen.’

‘Ik doe het graag op mijn manier. Kijken hoe dat gaat.’

‘Oké.’

Simon haalde een minirecorder uit zijn zak en legde die op tafel, maar schakelde hem niet in.

‘Er hangen hier microfoons,’ zei Stilwell. ‘Als je wilt kan ik die aanzetten.’

Simon ging niet op het voorstel in en stak van wal. ‘Laten we beginnen bij het begin. Hoe begon de operatie van vanavond?’

‘Met een tip die Quigley kreeg van een vertrouwelijke informant op het vasteland,’ zei Stilwell. ‘Die kerel wist dat hij tegenwoordig hier werkte en zei tegen hem dat er vanavond een vliegtuig zou aankomen. Uit Mexicali. Ze doen hier een dropping terwijl er niemand kijkt en ’s ochtends gaat het met de eerste veerboot naar de overkant.’

‘Overkant?’

‘Zo noemen ze het vasteland hier.’

‘Die vertrouwelijke informant, heeft Quigley daar een naam van genoemd?’

‘Dan zou hij niet vertrouwelijk zijn. Hij zei dat die kerel honderd procent oké was. Al zijn tips leverden iets op.’

‘En hij kende die kerel van toen hij nog bij Narcotica zat?’

‘Dat zei hij. Is zijn familie al op de hoogte gebracht?’

‘Dat regelen ze vanaf... de overkant.’

‘Hij had een vrouw en kinderen.’

‘Dat hoorde ik, ja. Wanneer werd hulpsheriff Quigley hiernaartoe overgeplaatst?’

‘Iets meer dan twee maanden geleden.’

‘En die vertrouwelijke informant belt hem zomaar op en zegt dat er een vliegtuig op weg is en dat landt toevallig op het eiland waar Quigley tegenwoordig werkt. Klinkt je dat niet heel toevallig in de oren?’

‘Misschien.’

‘Weet je waarom Quigley werd overgeplaatst?’

‘Ik weet alleen wat hij me vertelde. Ik heb toegang tot de gewone personeelsbestanden. Dossiers van Interne Zaken krijg ik niet te zien.’

Wat Stilwell wist maar niet hardop hoefde te zeggen, was dat de dependance op Catalina een bestemming was voor hulpsheriffs die op de een of andere manier waren afgedwaald van of in botsing waren gekomen met de leidinggevende staf van het departement. Het kon over van alles gaan, van een politieke misstap tot misplaatst machtsvertoon tot gratis eten aannemen of je overhemd kosteloos laten strijken. Het was een vorm van verbanning en iedereen bij het Los Angeles County Sheriff's Department wist dat. Als je werd overgeplaatst naar Catalina had je het verkloot. En dat gold ook voor Stilwell.

‘En wat vertelde hij je?’ vroeg Simon.

‘Hij zei dat het was omdat hij in een nachtclub in West Hollywood aan het werk was en een kerel arresteerde die coke dealde op de wc,’ zei Stilwell. ‘Die gast bleek het neefje van de sheriff. Of dat waar is of niet, weet ik niet.’

‘Het verhaal kan best waar zijn, maar het was niet de reden waarom hij vanuit Narcotica werd overgeplaatst.’

Stilwell zei niets. Hij hoopte dat Simon dan meer zou onthullen, maar dat deed hij niet.

‘Goed, jullie krijgen dus een tip,’ zei Simon. ‘Die komt kort van tevoren en er is niet genoeg tijd om het door iemand van Narcotica te laten overnemen. Blijven over: Quigley, Ramirez en jij.’

‘Correct,’ zei Stilwell. ‘Quigley zei dat zijn geheime informant honderd procent betrouwbaar was, maar ja, wat zegt mij dat? Niets. Dus heb ik één hulpsheriff op kantoor achtergelaten om de telefoon op te nemen, voor het geval het een afleidingsmanoeuvre was.’

‘Je bedoelt: ze lokken jullie naar de berg terwijl ze hier beneden hun slag slaan?’

‘Precies.’

‘Slim.’

‘Standaardwerkwijze.’

‘Misschien, maar toch een goeie zet. Wanneer werden jullie getipt?’

‘De hulpsheriffs werken shifts van twaalf uur, van zes tot zes. Quigley werkte drie dagen op, vier dagen af. Hij verbleef in de slaapruijnte omdat hij dacht dat hij niet lang op Catalina zou blijven; zijn gezin had allerhande banden in Gardena: scholen, een eigen woning, noem maar op. Hij had wel uitgeklokt maar hing nog rond op kantoor, ik denk omdat hij nergens anders naartoe kon. Toen werd hij gebeld door zijn informant, hij kwam er bij mij mee aan om tien voor half acht. Ik heb het opgeschreven. De informant gaf geen geschatte aankomsttijd door, maar zei wel dat het vliegtuig al in de lucht was.’

‘Hoelang is dat vliegen vanuit Mexicali? Een uur of drie?’

‘Hangt van het vliegtuig af en van de route, zou ik denken. Ik weet niks van vliegtuigen, maar het was een hoogdekker met één propeller en een blauwe streep op de zijkant. Geen nummer op de staart. Afgaande op het geluid kwam het uit het westen. Waarschijnlijk vloog het buiten de twaalfmijlszone tot het hier aankwam.’

‘Heb je Narcotica gebeld toen de tip binnenkwam?’

‘Ja. Ze waren gisteravond bezig met een operatie in Compton en zeiden dat ze niemand vrij konden maken, maar dat ze de zaak ’s ochtends zouden oppakken. Maar dat zou te laat zijn, dus zei ik tegen Quigley dat hij zijn uniform moest aantrekken en haalde ik Ramirez van de tweede shift, zodat we met zijn drieën waren.’

‘Wat gebeurde er toen?’

Terwijl hij af en toe een blik op zijn aantekeningen wierp, begon Stilwell gedetailleerd verslag te doen van de gebeurtenissen bij het vliegveld.

4

Stilwell bracht vier uur door in de verhoorkamer, waar hij zijn verhaal deed aan Simon en later aan nog twee andere rechercheurs van het team. Tegen de tijd dat hoofdinspecteur Corum binnenkwam was de lucht in het raamloze kamertje bedorven door de stank van slechte adem en ongewassen lichamen. Hij liet de deur openstaan.

‘Laten we hier even luchten,’ zei hij. ‘Wat is dit allemaal?’

Net als Simon stond hij te kijken naar de verzameling opgestapelde dozen en andere spullen die tegen de muur stonden. De hoofdinspecteur was lang en mager. Hij droeg altijd een scherp gesneden zwart pak dat goed paste bij zijn onnatuurlijk zwarte haar. Het ensemble werd gecompleteerd door een wit overhemd en een kleurige das. Hij was halverwege de vijftig en had een tweekleurig gezicht – bruin verbrand vanaf zijn ogen naar beneden, en daarboven een parelwit voorhoofd door het dragen van een hoed. Veel van zijn weekenden bracht hij door op de golfbaan.

‘Gevonden voorwerpen,’ zei Stilwell.

‘Zeker weten dat er geen lijken liggen?’ zei Corum.

‘Tja, wie weet. Word ik vervolgd?’

‘Nee. Op dit moment niet. Maar je komt niet in actie tot we weten hoe dit afloopt. Ik wil dat je hier op het bureau blijft.’

‘Moet ik hier duimendraaien?’

‘Je weet hoe het gaat. We hebben een paar dagen nodig om het hele pakketje compleet te maken en naar de chef te sturen.’

Als na deze operatie een strafmaatregel nodig werd geacht, zou de gekozen sheriff ervoor moeten tekenen, wist Stilwell.

‘Gooien ze me voor de bus, chef?’ vroeg Stilwell.

‘Jou niet, nee,’ zei Corum. ‘Voor zover we hebben kunnen nagaan, hebben ze het vliegtuig niet goed genoeg gecontroleerd. Er zat iemand verborgen naast de piloot. Die nam ze onder vuur.’

Stilwell knikte niet, hoewel hij hetzelfde dacht.

‘Heb je werkelijk geen schoten gehoord?’ vroeg Corum.

Stilwell dacht daar even over na. Suggereerde Corum nu dat hij zijn verhaal moest veranderen? ‘Nee, ik heb geen schoten gehoord,’ zei hij ten slotte. ‘Maar zoals ik iedereen al heb verteld, achtervolgde ik een terreinwagen. Ik was de berg af gereden. Ik weet niet of ik de schoten gehoord zou kunnen hebben.’

‘Het gaat er alleen om dat als ze een demper hebben gebruikt...’

‘Waarom zou zo’n gast een demper gebruiken bij een dropping?’

Corum ging er niet op in en Stilwell veranderde van onderwerp. ‘En hoe zit het met die kerel waar ik achteraan zat? Die is waarschijnlijk nog steeds op het eiland. Ik zou allang naar hem op zoek moeten zijn.’

‘Komt niks van in, Stil,’ zei Corum. ‘Jij blijft hier.’

‘Dus er zoekt nu niemand naar hem?’

‘O jawel hoor, we zoeken naar hem. We zitten nu alleen een beetje krap in onze mensen. Maar morgenochtend wordt iedereen die in Long Beach en San Pedro van de veerboot komt gecontroleerd.’

Stilwell dacht daar even over na en besloot zijn kritiek op dat plan voor zich te houden. Hij veranderde weer van onderwerp. ‘Hebben jullie Quigleys vrouw gesproken?’

‘Ik niet,’ zei Corum. ‘Ahearn en Sampedro hebben de familie op de hoogte gebracht.’

‘Super. Werken zij nu aan deze zaak?’

‘Nee. Ik had alleen iemand nodig om het nieuws over te brengen. En ik weet nu genoeg om jullie uit elkaar te houden.’

‘Bedankt.’

Er heerste een langdurige vijandigheid tussen Stilwell en Ahearn, al sinds Stilwell zelf bij Moordzaken werkte. Hun wederzijdse afkeer had geleid tot Stilwells overplaatsing naar Catalina. Dat ze vorig jaar allebei aan een moordzaak op het eiland werkten, had de verhouding er niet beter op gemaakt.

‘Is die terreinwagen al nageetrokken?’ vroeg Stilwell.

‘Ja,’ zei Corum. ‘Die werd gisteravond opgegeven als gestolen voordat de boel uit de hand liep.’

‘Daar heb ik geen verslag van gekregen.’

‘De aangifte werd gedaan terwijl jij bij het vliegveld zat, door de eigenaar zelf. De hulpsheriff die was achtergebleven... wie was dat?’

‘O’Connor.’

‘O’Connor heeft het proces-verbaal opgemaakt.’

Stilwell knikte alleen maar. Hij wist dat hij dat verslag wel kon krijgen en met O’Connor kon praten als hij er meer van wilde weten.

Corum leek zijn gedachten te kunnen lezen. ‘Ik weet wat je denkt, Stil,’ zei hij. ‘Maar jij bemoeit je hier niet mee. Je bent getuige. Geen rechercheur. Is dat duidelijk?’

‘Ja,’ zei Stilwell. ‘Dat is duidelijk.’

‘Mooi. Laten we het even over de media hebben. Daar geldt hetzelfde voor. Jij maakt hier geen deel van uit. Alle verzoeken om informatie stuur je door naar mij of naar de media-afdeling. Ik wil niet dat jouw naam wordt gepubliceerd in welke krant ook, inclusief dat vodje dat ze hier uitgeven. *Comprende?*’

‘*Comprendo*. Wat doen we met journalisten van het vasteland die hier komen rondneuzen?’

‘We laten ze begaan, maar we helpen ze niet en we praten niet met ze. Bij alle verzoeken om informatie worden ze doorverwezen naar het vasteland.’

‘Begrepen.’

‘En dan nog iets. Heb je een slaappleats over voor Simon? Wij

nemen de heli, maar hij blijft hier zodat hij de plaats delict kan gaan bekijken als het licht wordt.’ Corum keek op zijn horloge. ‘En dat duurt nog wel een paar uur. Als je plaats hebt, kan ik hem zeggen dat hij hier een paar uur kan pitten tot het zover is.’

‘Er is plaats,’ zei Stilwell.

‘Mooi. Wij gaan ervandoor en jij kunt naar huis.’

‘Oké.’

‘En als ik jou was zou ik mijn tijd gebruiken om het hier eens goed op te ruimen,’ zei Corum, met een knikje naar de muur van gevonden voorwerpen. ‘Dan ziet het er wat professioneler uit.’

‘Goed idee,’ zei Stilwell.

5

Nadat Corum en alle anderen behalve Simon waren teruggevoerd naar het vasteland, liet Stilwell Simon de slaapruijnte zien en de kast waarin schone lakens, dekens en kussens lagen. Je moest hier je eigen bed opmaken. Daarna nam hij plaats aan het bureau dat om beurten door de hulpsheriffs werd gebruikt om verslagen te schrijven. Daar lag een kopie van O'Connors verslag van de diefstal van de terreinwagen die de vorige avond bij de dropping was gebruikt.

De terreinwagen was als gestolen opgegeven door een man die Art Sellers heette en die O'Connor verteld had dat het voertuig was ontvreemd van de oprit van zijn huis op Clarissa Avenue. Het was nu bijna twee jaar geleden dat hij naar het eiland was overgeplaatst en Stilwell kende inmiddels veel bewoners, vooral in Avalon. Catalina werd elk jaar door meer dan een miljoen toeristen bezocht, maar er waren maar zesduizend inwoners en Stilwell, de enige recheurcheur op het eiland, had zijn best gedaan zoveel mogelijk van hen te leren kennen. De naam Art Sellers kende hij niet, maar hij wist wel dat Clarissa een straat was waar veel gezinnen al jaren woonden en dat sommige huizen al generaties door dezelfde familie werden bewoond. De huizen waren al honderd jaar oud en stonden dicht op elkaar, als een rijtje tanden in een glimlach. Stilwell dacht dat iemand in die straat toch gehoord moest hebben dat er een benzinewagen van een oprit werd gestolen.

Sellers had O'Connor verteld dat hij de terreinwagen nu twee jaar

in bezit had en gewoonlijk de sleutel in het contact liet zitten omdat hij tot nu toe niet bezorgd was geweest dat hij gestolen kon worden. Stilwell wist dat veel bewoners op het eiland hetzelfde deden en zich vastklampten aan het idee dat Catalina een misdaadvrije oase was die netjes van de plagen van de maatschappij gescheiden werd door 34 kilometer water. Sellers en vele anderen zouden ruw uit de droom worden geholpen zodra het nieuws over de moord op een hulpsheriff zich verspreidde.

De terreinwagen zelf lag nog steeds op zijn kant op de berghelling bij het vliegveld. Hoewel de technisch rechercheur die met het moordteam was meegekomen hem had onderzocht, zou de berging moeten wachten tot het licht werd. Het voertuig was schoon, wat vingerafdrukken en ander bewijsmateriaal betrof. Blijkbaar had de bestuurder handschoenen gedragen.

Voordat hij naar huis ging, pakte Stilwell een portofoon uit het laadstation dat aan de muur hing en riep hulpsheriff O'Connor op, die op dat moment surveillancedienst had, en zei hem dat hij wegging en dat er een rechercheur van de overkant in de slaapruijnte lag.

'Begrepen,' zei O'Connor.

Stilwell vertrok, deed de deur achter zich op slot en reed met zijn terreinwagen de heuvel op naar zijn huis. Tash had de voordeur niet op slot gedaan, ondanks zijn herhaalde verzoeken in de loop van het jaar dat ze nu samenwoonden, om hem 's nachts op slot te doen. Hij sloop stilletjes naar binnen en vond haar snurkend in de slaapkamer. Hoewel ze maar gemiddeld luid snurkte, wist hij dat het hem wakker zou houden. Hij pakte zijn kussen en nam de wijk naar de bank in de woonkamer. Het was even over vieren en hij zou weer vroeg op het bureau moeten zijn. Hij zette de timer van zijn telefoon op twee uur en sliep binnen een paar minuten nadat hij zijn hoofd op het kussen had gelegd. Hij was te moe om te dromen.

's Ochtends was hij eerder op dan Tash en het lukte hem zich te